

Vești misionare

Trimestrul 4, 2019

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon, 2019

Cuprins

1. Atacat cu acid sulfuric.....	3
2. Un dar de 4 000 de euro.....	4
3. Pastorul japonez care a găsit 30 000 de dolari	6
4. Bani pentru misionari	8
5. Soția încăpățânată	9
6. Destrămarea unui blestem	11
7. Un cadou pentru președintele Ugandei	13
8. Evanghelizare prin... volei.....	14
9. O lecție pentru niște orfani din Rusia	16
10. Trei avertizări în Abkhazia.....	18
11. Secretul pentru un cămin fericit.....	20
12. Matematica lui Dumnezeu	21
13. Imaginea de ansamblu	23

1 5 octombrie

Atacat cu acid sulfuric

Andrew McChesney, Adventist Mission

Banza Mwela, pastorul unei biserici duminicale din Republica Democrată Congo, a fost pe moarte atunci când, în ziua în care s-a botezat în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, soția și fiul său i-au ars corpul cu acid sulfuric.

Dar Banza, cu fața desfigurată pentru totdeauna, s-a agățat cu disperare de viață, iar astăzi slujește ca pastor adventist, fiind el însuși o mărturie puternică și conducând o mulțime de oameni la Hristos.

„Îl laud pe Domnul pentru că aparțin familiei Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și pentru că Diavolul a fost înfrânt”, declară Banza.

Totul a început în octombrie 2013, când Banza a participat la o evanghelizare în orașul Lisaki, situat în sud-vestul țării. Doritor să afle mai multe despre doctrinele Bisericii Adventiste, s-a înscris la niște cursuri la Universitatea „Philip Lemon”.

În ziua botezului, Banza s-a întors acasă, cântând cu bucurie un imn despre puterea lui Isus. Când a intrat în casă, fiul său, adult, i-a aruncat o găleată de acid sulfuric pe față și pe corp. Orbit și chinuit de arsuri, Banza a început să strige de durere și s-a prăbușit pe podea.

„Soția și fiul lui Banza erau furioși pentru că părăsise biserica și au complotat acest atac, sperând că va muri pe loc”, a povestit Robert S. Muhune, președintele Misiunii Uniunea Congo de Est. „Dar, din fericire, s-a petrecut o minune, omul nu a murit.”

Vecinii au auzit strigătele lui Banza și l-au dus de urgență la spital.

Doctorii nu știau dacă va supraviețui. Pierduse un ochi și pielea era arsă pe o mare parte a corpului. A petrecut săptămâni întregi în secția de terapie intensivă, iar procedurile de aplicare a grefelor și alte aspecte ce țin de chirurgia plastică se continuă chiar și acum. Biserica Adventistă mondială a ajutat la acoperirea sumelor pentru aceste operații foarte costisitoare.

Soția și fiul lui Banza au dispărut în urma atacului, ascunzându-se.

Abandonat de familie, Banza încă se luptă cu durerile, dar petrece mai puțin timp pe patul de spital. El își împărtășește experiența într-un mod activ în biserici și în cadrul diverselor întâlniri. Pasajul său preferat din Biblie se găsește în Isaia 43:1-3, și Banza citește aceste versete ori de câte ori își povestește experiența: *Acum, așa vorbește Domnul, care te-a făcut, Iacove, și Cel ce te-a întocmit, Israele: „Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu. Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va aprinde. Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău, Sfântul lui Israel, Mântuitorul tău! Eu dau Egiptul ca preț pentru răscumpărarea ta, Etiopia și Saba în locul tău.*

2 12 octombrie

Un dar de 4 000 de euro

Viriato Ferreira

Într-o dimineață de vineri, ne-am confruntat brusc cu o dilemă serioasă.

Arhitectul Centrului VitaSalus a anunțat că este urgent nevoie să amplasăm balustrade în jurul mai multor clădiri. „Dacă se întâmplă să cadă cineva, veți avea mari probleme”, ne-a avertizat el.

Știam că are dreptate. VitaSalus este un centru de influență conceput după principiile inspirate prezentate de Ellen White și funcționează în armonie cu valorile etice, profesionale și spirituale susținute de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Centrul este situat pe un munte de lângă orașul Penela, la aproximativ 185 de kilometri nord față de capitala Portugaliei, Lisabona.

Arhitectul a evaluat costul balustradelor la 4 000 de euro.

M-am întors către directorul administrativ:

– Avem banii? I-am întrebat.

– În niciun caz, a răspuns el. Nu avem bani.

Mintea îmi era chinuită de gânduri. Dintr-odată, mi-a venit o idee: „Al cui proiect este acesta?” m-am gândit eu. „Nu e al meu. Este proiectul lui Dumnezeu!”

Am împărtășit această idee cu directorul administrativ și cu alte persoane prezente la acea întâlnire. „Dumnezeu ne va oferi mijloacele necesare pentru aceste balustrade”, am spus. „Sunteți de acord să continuăm demersurile și să comandăm balustradele?”

Toți au dat din cap aprobator, iar eu m-am rugat: „Doamne, vom comanda aceste balustrade, pentru că sunt cu adevărat necesare.”

Am comandat balustradele.

Cinci zile mai târziu, într-o zi de miercuri, am primit un e-mail de la o persoană pe care nu o întâlнисem niciodată: „Doctore, vreau doar să vă anunț că am depus 4 000 de euro în contul bancar al Centrului VitaSalus.”

„Lăudat să fie Domnul!” am strigat eu cu voce tare. I-am scris un e-mail în care i-am povestit despre frământarea noastră de vineri dimineață.

El a răspuns imediat:

„Doctore, acest lucru confirmă faptul că banii chiar sunt pentru acest proiect. Vineri dimineață, m-am trezit cu dorința de a ajuta VitaSalus. Nu am fost niciodată acolo, dar, pur și simplu, simțeam acest îndemn. Totuși nu eram sigur că soția mea va fi de acord cu mine, așa că am spus o scurtă rugăciune: „Doamne, dacă aceasta este voința Ta, pune aceeași dorință și în inima soției mele.” Imediat după rugăciune, soția a intrat în biroul meu și mi-a zis:

– Dragule, știi proiectul acela din Penela? Cred că ar trebui să-i ajutăm.

Nu-mi venea să cred ceea ce auzeam și am întrebat-o:

– Cât crezi că ar trebui să dăm?

– Cred că 4 000 de euro ar fi o sumă potrivită, a spus ea.

Ce lecție am primit! Dacă am fi oprit lucrările la VitaSalus din lipsă de fonduri, am fi pierdut o mare binecuvântare pe care am primit-o pentru că ne-am încrezut în Dumnezeu. Cel mai important lucru nu

au fost balustradele, ci faptul că Dumnezeu ne-a arătat că lucrarea Lui poate fi dusă la bun sfârșit atunci când ne încredem în El.

Dr. Viriato Ferreira este directorul Centrului de influență VitaSalus din Penela, Portugalia, și director asistent voluntar al Departamentului Sănătate în cadrul Bisericii Adventiste la nivel mondial.

3 19 octombrie

Pastorul japonez care a găsit 30 000 de dolari

Andrew McChesney, Adventist Mission

Factura uriașă pentru consumul de apă i-a șocat pe liderii bisericii japoneze din Tokyo.

Uimiți de faptul că factura se dublase față de luna precedentă, conducătorii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Amanuma au contactat firma care furniza apa și, în curând, au descoperit că o conductă subterană era spartă. Ea nu a putut fi reparată, iar firma a sfătuit biserica să instaleze o altă conductă deasupra solului. Costul: 7 milioane de yeni, sau aproximativ 70 000 de dolari.

Biserica nu dispunea de 7 milioane de yeni.

În plus, liderii bisericii deja se confruntau cu o altă cheltuială majoră. Ei aveau nevoie să strângă 16 milioane de yeni (160 000 de dolari) pentru achiziționarea de echipamente, astfel încât biserica lor să poată fi unul dintre cele 161 de locuri din Japonia în care să se poată desfășura întâlniri în cadrul evanghelizării majore din anul 2018. Complicând și mai mult lucrurile, membrii bisericii nu au fost deloc entuziasmați de întâlnirile evanghelistice, plângându-se de cheltuielile prea mari și de efortul uriaș care trebuia făcut.

„A fost foarte stresant”, a declarat Kyoichi Miyazaki, care supraveghea strângerea de fonduri în calitate de prezbiter al bisericii din Amanuma.

Comitetul bisericii s-a întâlnit să se roage pentru problema conductei. Imediat după rugăciune, pastorul asociat al bisericii, Myunghoon Rha, s-a dus la biroul său. Pe birou a găsit 3 milioane de yeni (30 000 de dolari) în numerar. Rha, care era misionar în Coreea de Sud, a fost atât de entuziasmat, încât a dus vestea și celorlalți membri ai comitetului. În următorul Sabat, el a anunțat nevoia aprovizionării cu apă a bisericii. El a spus cum au apărut 3 milioane de yeni în biroul său și a făcut apel ca și alții să contribuie.

La scurt timp, a apărut o altă surpriză în coșulețul de colectă pentru Școala de Sabat: un plic cu un milion de yeni (10 000 de dolari).

Liderii bisericii au fost încântați, dar erau totodată îngrijorați la gândul că poate donatorul nu și-a dat seama exact ce face. După ce colecta a fost adunată și numărată, au ajuns la concluzia că banii veneau din partea unei vizitatoare care venise pentru prima dată la ei în biserică:

– Ați intenționat cu adevărat să dați toți acești bani? au întrebat ei.

Femeia a răspuns:

– Azi-noapte am avut un vis. Cineva mi-a spus să fac o donație unei biserici creștine. Nu sunt creștină și nu cunosc biserici creștine. Am căutat o biserică creștină și v-am găsit pe voi.

Ea a insistat ca biserica să păstreze întreaga sumă.

După acel Sabat, femeia nu a mai fost văzută niciodată. De asemenea, biserica nu a aflat niciodată cine a donat 3 milioane de yeni.

În urma acestor minuni, biserica a reușit să strângă fondurile necesare atât pentru noua conductă de apă, cât și pentru echipamentul pentru întâlnirile de evanghelizare.

Rha a spus că donațiile miraculoase și botezurile au ajutat la schimbarea atmosferei din biserica Amanuma, cea mai mare biserică adventistă din Japonia, care are 900 de membri.

„Oamenii erau negativiști, dar acum sunt entuziaști”, a spus Rha. „Ei știu acum că Dumnezeu este la lucru.”

Bani pentru misionari

Horacio Rizzo

Planul părea a fi foarte ambițios: trimiterea a 25 de cupluri misi-onare din America de Sud pentru a împărtăși Evanghelia în țările din „fereastra 10/40”.

Ascultam cu entuziasm cum Erton Köhler, președintele Diviziunii America de Sud, prezenta inițiativa „Misionari pentru lume” în fața a 80 de lideri adventiști de ziua a șaptea din America de Sud, la sediul Diviziunii, din capitala Braziliei, în anul 2014.

Pastorul Köhler a vorbit despre imensele probleme cu care se confrunta Biserica Adventistă în Orientul Mijlociu și a menționat lipsa de resurse financiare și umane. Diviziunea noastră putea contribui prin trimiterea a 25 de cupluri căsătorite și acoperirea tuturor cheltuielilor, inclusiv a cheltuielilor pentru bilete de avion, mâncare și asigurări, pentru perioade determinate de câte cinci ani.

Pastorul Köhler ne-a invitat să susținem financiar inițiativa. Fiecare dintre noi slujeam ca președinți ai Conferințelor din Diviziunea America de Sud. Eu eram președintele Misiunii Argentina Vest-Centrală, un teritoriu mic, cu bani puțini. Depindeam de Uniunea de Conferințe Argentina pentru a face față tuturor cheltuielilor.

Pastorul Köhler a sugerat ca implicarea și contribuția noastră să fie direct proporțională cu numărul de membri.

„Dar nu toate Conferințele au aceeași situație financiară”, m-am gândit eu. O altă problemă era diferența dintre numărul de membri înregistrați oficial și numărul de membri care participau regulat la biserică. În misiunea mea, numărul din registrul de membri era de 10 000, dar, în realitate, doar 5 000 participau în mod regulat la biserică.

Trebuia să fac o promisiune. Inima îmi bătea cu putere în timp ce analizam problema. Știam că suma sugerată era mult prea mare comparativ cu bugetul nostru. Trezorerul Conferinței nu era cu mine

pentru a-l întreba dacă ne puteam permite acea sumă. Nu am avut la dispoziție prea mult timp pentru a cântări problema.

Cu o rugăciune fierbinte, am promis că voi dona suma propusă pentru un teritoriu cu 10 000 de membri.

Apoi i-am scris un mesaj trezorierului: „Asta trebuie să facem.”

El mi-a scris înapoi imediat: „OK.” Și el voia să susțină proiectul la fel ca mine.

Două săptămâni mai târziu, o mare surpriză mă aștepta în birou. Un membru al bisericii vânduse în mod neașteptat o proprietate și adusese o zecime foarte consistentă. Zecimea era de trei ori mai mare decât banii pe care îi promiseseam că vor fi contribuția noastră la inițiativa misionară a Diviziunii!

Cred cu tărie că prima persoană care beneficiază în actul dăruirii este cel care dăruiește. Inițiativa misionară a Diviziunii America de Sud a adus, de fapt, binecuvântarea asupra membrilor bisericii în cea mai mare parte a Misiunii Argentina Vest-Centrală.

Horacio Rizzo a slujit ca președinte al Misiunii Argentina Vest-Centrală pentru aproape trei ani, înainte de a fi numit președinte al Universității Adventiste River Plate din Argentina, în anul 2016. Trei cupluri căsătorite care au absolvit universitatea slujesc ca misionari în cadrul programului „Misionari pentru lume”.

5 2 noiembrie

Soția încăpățânată

Andrew McChesney, Adventist Mission

Convins de faptul că sâmbăta este Sabatul biblic, proprietarul afacerii, Zelindo João Lay, și-a informat soția că va părăsi biserica duminicală din Lospalos, Timorul de Est. (Republica Democratică Timorul de Est este o țară insulară situată în partea de sud-est a Asiei, ocupând partea de răsărit a insulei indoneziene Timor, cea mai mare insulă din arhipelagul Sondelor Mici.)

– Poftim? Ești nebun? a izbucnit soția lui. După ce că închizi cele două minimarketuri în zilele de sâmbătă, acum vrei să părăsești și biserica! De ce?

– Am găsit adevărul în Biblie, a spus el.

Soția a refuzat să mai discute problema.

– De acum încolo, tu vei merge pe drumul tău și eu pe al meu, a spus ea.

Ea a încetat să mai pregătească mâncare pentru Zelindo și, uneori, îl înțuia afară din casă.

Zelindo plângea și se ruga: „Ce se întâmplă cu mine? Am găsit adevărul în Biblie, dar acum soția mea dorește să divorțeze de mine, pentru că urmez învățătura Bibliei despre Sabat.”

În fiecare dimineață, soția mergea la minimarket, ca de obicei, iar Zelindo stătea acasă pentru a avea grijă de fiul lor. Apoi, prelua el tura de la prânz până la ora 21 la magazin, iar soția lui se întorcea acasă pentru a sta cu cel mic.

Într-o dimineață, Zelindo s-a rugat: „Doamne, dacă vrei să-mi părăsesc biserica, arată-mi printr-o minune!” La amiază, când a intrat în magazin, a fost șocat să o găsească pe soția lui citind Biblia. Nu o văzuse niciodată mai înainte interesată să citească din Biblie. A văzut că a citea despre femeia și balaurul din Apocalipsa 12.

– Draga mea, dacă nu înțelegi ce citești, îți pot explica, i-a spus el.

BANG! Femeia a lovit brusc biroul cu palma. Zgomotul puternic le-a atras atenția clienților. Soția lui Zelindo a început să plângă.

– De ce ne-au mințit? a spus ea. De ce ne-au ascuns toate astea?

Zelindo a îmbrățișat-o. „Îți mulțumesc, Doamne, că mi-ai răspuns la rugăciune”, a spus el. „Am văzut minunea.”

Sâmbăta următoare, familia a mers împreună pentru prima dată la o biserică adventistă de ziua a șaptea.

Mai târziu, Zelindo și soția lui au fost botezați în Biserica Adventistă. Zelindo, care avea 42 de ani, a spus că Dumnezeu l-a binecuvântat peste măsură, în timp ce el a căutat să-L onoreze la lucru. El a oprit vânzarea de alcool, tutun, cafea și ceai și a schimbat regulile de angajare. În plus față de salarii, acum el le oferă angajaților și cazare.

Le cere acestora să se închine împreună cu el în fiecare dimineață și seară și le cere să participe la studii biblice o dată pe săptămână.

Zelindo se roagă în fiecare zi: „Vreau să folosesc această afacere pentru a Te lăuda. Ajută-mă să conduc oameni către Tine.”

Angajații și-au exprimat uimirea în timpul studiilor biblice: „Ceea ce ne înveți din Biblie este chiar adevărat”, spun ei. Zelindo a spus că Dumnezeu i-a binecuvântat afacerea dincolo de cele mai mari speranțe ale lui: opt angajați au fost botezați în patru ani.

O parte din darurile oferite în al treisprezecelea Sabat în anul 2015 a ajutat la construirea primei școli adventiste de ziua a șaptea în capitala Timorului de Est, Dili. Vă mulțumim pentru darurile care ajută la înaintarea Evangheliei!

6 9 noiembrie

Destrămarea unui blestem

Chan Min Chung

Sunny și Salma s-au întâlnit în timpul Zilei Porților Deschise pentru studenții de anul întâi la o universitate din Orientul Mijlociu.

Sunny este din Asia și este student valdenz, adică ea este adventistă de ziua a șaptea și studiază la o universitate seculară din Orientul Mijlociu, în zona Uniunii Africii de Nord a Bisericii Adventiste.

Salma este o studentă din acea zonă și a fost crescută într-o familie necreștină. Cele două tinere s-au împrietenit imediat. Aveau aceleași cursuri și locuiau în același cartier. În curând, Salma a aflat că noua ei prietenă era adventistă. Ea fusese învățată să nu stea în preajma creștinilor, dar Sunny părea foarte bună și cinstită.

Când prietenia lor a devenit mai strânsă, Salma a acceptat, la un moment dat, o invitație de a participa la o întâlnire într-o vineri seara acasă la Sunny. Salma s-a întâlnit și cu alți adventiști și s-a bucurat de conversațiile prietenoase. În scurt timp, a început să îi facă plăcere să

cânte și să se roage împreună cu grupul de adventiști în fiecare seară de vineri.

După un an, Sunny a invitat-o pe Salma să viziteze o biserică adventistă și ea a fost de acord. Însă, mai târziu, s-a confruntat cu critici foarte dure din partea familiei și a prietenilor. „Ce ai căutat tu acolo?” a întrebat-o cineva. „Asta înseamnă că te-ai făcut și tu creștină?” a întrebat-o altcineva. Membrii familiei au avertizat-o că vor fi blestemați dacă ea va deveni creștină. Salma era îngrijorată, dar continua să meargă la biserică. Ea s-a alăturat chiar corului de tineri și a participat la seminare de sănătate. Prietenii ei adventiști se rugau pentru ea.

Într-o vineri seara, grupul a vizionat un film despre viața lui Isus și, după aceea, Salma a cerut să studieze cartea *Faptele apostolilor*.

„Am fost surprinsă, pentru că Salma nu a fuse deloc interesată de studiile biblice timp de aproape un an”, a spus Sunny.

Salma a început studii biblice săptămânale, însă continua să spună că nu are dorința de a se boteza. Era îngrijorată de faptul că familia ei urma să fie blestemată.

Într-o zi de Sabat, Salma a participat la o întâlnire organizată de Misiunea Femeii, unde fiecare femeie trebuia să aleagă o felicitare în formă de inimioară și să mediteze asupra versetului biblic scris în interior. După ce s-a rugat, a ales o felicitare și a deschis-o. Înăuntru, a citit: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta” (Faptele apostolilor 16:31).

Imediat, Salma și-a dat seama că nu trebuia să se îngrijoreze cu privire la acel blestem care îi amenința familia. S-a ridicat în picioare și, cu vocea tremurândă, a anunțat că dorea să fie botezată.

„Acesta nu este sfârșitul, ci începutul”, a spus Sunny. „După ce termin studiile, am de gând să rămân aici pentru a lega prietenii pe viață cu oameni ca Salma. Mă rog ca Dumnezeu să-mi trimită mai mulți oameni ca ea.”

Chan Min Chung este directorul Departamentului de Comunicare al Uniunii Nord Americane din Orientul Mijlociu.

Un cadou pentru președintele Ugandei

Andrew McChesney, Adventist Mission

Președintele bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, Ted N.C. Wilson, tocmai se gândea la niște cărți religioase când eu am ajuns în recepția unui hotel din Uganda, pentru a-l însoți pe el și pe alți lideri ai bisericii la o întâlnire cu Yoweri Museveni, președintele țării.

– Am un stilou pentru președinte, le-a spus pastorul Wilson conducătorilor bisericii, referindu-se la un stilou special gravat cu numele și sigla Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Dar ai tu cumva și niște cărți pentru el?

– Am o ediție foarte frumoasă, full color, a cărții *Calea către Hristos* în camera mea, am spus eu.

Uitându-se la ceas, pastorul Wilson mi-a spus să mă grăbesc să aduc cartea din cameră.

Pe drum spre camera mea, mă fereceam că împachetasem în primul rând cartea aceea.

Cu două săptămâni în urmă, când tatăl meu mă întrebase dacă am de gând să iau cărți de oferit în călătoria mea, dădusem din cap dezaprobat. I-am explicat că mai luasem cinci exemplare din *Calea către Hristos* în călătoria mea anterioară, în Rusia, și îmi fusese foarte greu să găsesc persoanele cărora să le ofer aceste cărți.

– Totuși ar trebui să iei niște cărți, a insistat tatăl meu.

Fără tragere de inimă, am cumpărat cinci exemplare ale cărții *Calea către Hristos* de la Editura Keene, Texas.

Dar acele cărți nu l-au mulțumit pe tatăl meu.

– Nu iei și o Biblie nouă? m-a întrebat el.

Aproape de fiecare dată cumpăr o Biblie nouă înainte de o călătorie, pentru a o avea cu mine în caz că mi s-ar cere să țin o predică. Apoi o fac cadou cuiva. Pentru mine, prefer să citesc Biblia pe telefonul mobil, dar nu-mi place să folosesc telefonul în timp ce predic.

– Nu am nevoie de Biblie, i-am spus tatălui meu. Nu voi predica.

Tatăl meu nu s-a descurajat. Mi-am cumpărat o Biblie nouă, cu copertă neagră de piele, ediția New King James.

În camera de hotel din Uganda, mi-am amintit de acea Biblie. Am luat atât Biblia, cât și cartea *Calea către Hristos* și am plecat înapoi către fratele Wilson.

După puțin timp, președintele Museveni ne-a întâmpinat la sediul Guvernului Ugandei din Entebbe și l-a asaltat imediat pe pastorul Wilson cu întrebări referitoare la motivul pentru care adventiștii țin Sabatul zilei a șaptea. Pastorul Wilson a făcut un scurt studiu biblic și, mai târziu, a făcut apel ca țara să anuleze examenele din zilele de sâmbătă pentru studenții adventiști. Spre încântarea sa, președintele Museveni a fost de acord să analizeze problema.

Pastorul Wilson i-a oferit președintelui Museveni stiloul gravat și i-a sugerat că ar putea să-l folosească pentru a semna documente importante sau, mai important, pentru a sublinia versete din Biblie. Apoi i-a oferit Biblia și *Calea către Hristos*, iar președintele Museveni le-a ridicat zâmbind, pentru ca oaspeții să le vadă.

În acea seară, l-am sunat foarte entuziasmat pe tatăl meu: „Îți mulțumesc că ai ascultat îndemnul Duhului Sfânt”, i-am spus.

Acum, în călătoriile mele, am întotdeauna cu mine o Biblie nouă și câteva exemplare din cartea *Calea către Hristos*.

8 23 noiembrie

Evangelizare prin... voley

Wilson Measapogu

Man Bahadur Rai și familia trăiesc într-un sat aflat lângă frontiera Nepalului cu China. Ei credeau că în casa lor ar locui șase spirite.

În jurul casei, familia a așezat șase oale de lut pentru ca spiritele să locuiască în ele. Ori de câte ori pregătea masa, mama punea mâncare în fiecare oală pentru ca spiritele să mănânce. Se temea că dacă ar

uita să hrănească vreunul dintre spirite, întreaga familie va suferi de indigestie sau chiar mai rău.

Părinții aveau o mare influență în sat, fiind lideri spirituali locali, și urau creștinismul și credința într-un Dumnezeu nevăzut. Ei îi preferau pe zeii lor vizibili, făcuți din metal și din lemn.

Într-o seară, Man, care avea 18 ani, se îndrepta spre casă, venind de la muncă, și a auzit o voce masculină vorbind despre o fecioară care a născut un copil. Man se întreba cine ar face o declarație atât de illogică. El a urmat vocea și a ajuns în interiorul unei clădiri unde a văzut un om care citea dintr-o carte neagră.

După întâlnire, Man a avut discuții foarte aprinse cu predicatorul respectiv despre învățăturile sale. Bărbatul, un pastor adventist de ziua a șaptea care era în trecere pe acolo, a zâmbit și l-a invitat pe tânăr să se întoarcă și în seara următoare.

După o săptămână de întâlniri, Man a obținut o Biblie și era hotărât să îi dovedească pastorului că greșește. Totuși cu cât citea mai mult, cu atât mai mult se simțea convins că Isus este Dumnezeu cel viu. El și-a predat inima lui Isus. Tatăl a fost furios când Man a anunțat că s-a făcut creștin. L-a bătut foarte rău pe tânăr și l-a alungat din sat.

Mama a plâns toată noaptea. În dimineața următoare, ea i-a cerut unui prieten să-i găsească fiul și să-i ofere un miel.

Man a acceptat mielul cu bucurie și, după ce s-a rugat, a simțit un îndemn puternic de a vinde mielul și de a cumpăra o minge de volei și un coș. Găsind o bucată de pământ liberă, poziționată între cinci sate, Man a înființat noua platformă de volei și a început să se joace.

În scurt timp, mai mulți tineri au trecut pe acolo și au întrebat dacă s-ar putea alătura și ei.

– Sigur, le-a răspuns Man. Dar trebuie să memorați un verset biblic.

Tinerii au memorat cu nerăbdare un verset și apoi au început să se joace. În timp ce jucau, alți tineri s-au oprit și au memorat versete pentru a se putea alătura. Când meciul s-a încheiat, tinerii au cerut să joace din nou.

– OK, le-a spus Man. Dar mai întâi trebuie să învățați un cântec despre Dumnezeu meu.

În scurt timp, mulți tineri au memorat capitole întregi din Biblie și au învățat multe cântece creștine. Apoi, Man a auzit că voi conduce o școală biblică și și-a povestit experiența în prima zi. Apoi a prezentat trei tineri care stăteau lângă el.

– Acesta este rezultatul evanghelizării mele prin voley, a spus el. Acești oameni L-au acceptat pe Isus și doresc să devină și ei lucrători biblici.

Man, care a fost renegat de familia sa, nu este teolog. El este un lucrător din linia întâi, întemeindu-și o nouă familie care va dăinui pentru totdeauna în Împărăția lui Dumnezeu.

Wilson Measapogu este secretar executiv al Diviziunii Asia de Sud a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

9 30 noiembrie

O lecție pentru niște orfani din Rusia

Andrew McChesney, Adventist Mission

Provocarea părea enormă. Natalia Balan, o femeie de 59 de ani, nu știa cum să-L facă pe Dumnezeu să fie real în inimile celor doi frați pe care îi luase de la un orfelinat din Rusia.

Băieții – Daniil, de 10 ani, și fratele său, Nikita, de 9 ani – suferiseră abuzuri groaznice din partea tatălui lor, care era alcoolic, iar ulterior ajunseseră în orfelinat. Mama lor murise.

Natalia și soțul ei, Iakov, pastor pensionar, adventist de ziua a șaptea, au adoptat copiii și i-au luat în casa lor din Obolensk, un orașel mic, de vreo 4 600 de locuitori, situat la 115 kilometri sud de Moscova. Ei citiseră apelul lui Ellen White ca fiecare familie adventistă să se îngrijească de orfani. Părinții au început să se roage fierbinte ca Dumnezeu să se manifeste în viețile băieților.

Apoi s-a întâmplat tragedia.

Daniil și Nikita aveau două biciclete vechi pe care le adorau, ele fiind un cadou de la vecinii lor buni. Băieților însă nu le plăcea să ducă bicicletele cu liftul până la etajul șapte, unde era apartamentul lor. Au ignorat sfatul tatălui lor de a nu le lăsa la parter și, într-o bună zi, bicicletele au dispărut. Cât au mai plâns bieții băieți!

– Haideți să ne rugăm și Dumnezeu ne va ajuta, a spus mama.

La altarul de dimineață, mama s-a rugat:

– Dumnezeu nostru mare, Te rugăm să îi faci Tu pe cei care au furat bicicletele să le aducă înapoi.

Apoi s-au rugat și băieții. Orașul avea o singură școală, iar mama era sigură că niște băieți de la școală luaseră bicicletele. Cu permisiunea directorului, a pus peste tot prin școală afișe cu următorul mesaj: „Niște copii din această școală au furat două biciclete care aparțin unor copii orfani. Vă rugăm să returnați bicicletele.”

Mama și cei doi băieți s-au rugat în fiecare dimineață și seară timp de trei zile.

Într-o zi, cineva a sunat la interfon. O voce masculină a spus:

– Veniți jos și luați bicicleta.

La parter, mama a găsit un străin cu o bicicletă nouă, foarte scumpă.

– Am văzut afișele când am mers să îmi iau fiul de la școală, a spus el. Băiatul meu este prea mic pentru bicicleta aceasta, el este abia în clasa întâi, așa că am decis să vă ofer această bicicletă.

Bicicleta aceea a mers la băiatul cel mai mare, Daniil.

– Doamne, îți mulțumesc pentru bicicleta aceasta atât de frumoasă! s-a rugat el în seara aceea.

Nikita se bucura împreună cu fratele său, însă și-ar fi dorit propria bicicletă.

Mama i-a spus:

– Hai să ne rugăm lui Dumnezeu!

Familia s-a rugat timp de mai multe zile pentru o bicicletă și pentru Nikita.

Într-o dimineață, interfonul a sunat din nou și o voce de bărbat a spus:

– Veniți jos și luați bicicleta.

Când a ajuns la parter, mama a găsit un alt străin cu o altă bicicletă scumpă, puțin mai mică decât prima. Omul a spus, de asemenea, că bicicleta era prea mare pentru fiul său de clasa întâi. Ce fericit era Nikita!

Hoții nu au returnat niciodată bicicletele furate, dar familia l-a mulțumit lui Dumnezeu pentru că le-a răspuns rugăciunilor și le-a oferit biciclete mult mai bune decât cele vechi.

„Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că El răspunde rugăciunilor. El a răspuns rugăciunii mele ca băieții mei să-L cunoască pe Dumnezeu”, a spus Natalia.

10 7 decembrie

Trei avertizări în Abkhazia

Andrew McChesney, Adventist Mission

Valentina Dmitrienko dorea să găsească porumb pentru a coace niște turte numite *lepyoști* pentru familia ei, așa că s-a grăbit să ajungă la piața din Abkhazia, o regiune independentă din fosta Republică Sovietică Georgia.

Nu avea prea mulți bani, iar războiul care se desfășurase timp de o lună în orașul ei natal, Sukhumi, provocase o criză de alimente.

Valentina a găsit o femeie care vindea porumb dintr-un sac, dar nu avea suficienți bani. Valentina stătea în tăcere și se gândea: „Cum pot să-mi hrănesc familia?”

Dintr-odată, simți că cineva o atinge pe umărul stâng și îi spune cu voce prietenoasă, dar fermă:

– Valia, ieși afară acum!

Uimită, se întoarse să se uite în spate. Nu era nimeni.

Valentina a rămas puțin confuză, dar gândurile ei s-au întors imediat la soțul ei, Pavel, care lucra ca pastor adventist de ziua a șaptea și la fiica lor, Natașa, de 16 ani.

Se uită din nou la femeia cu prețiosul porumb.

Deodată, simți din nou o bătaie pe umăr.

– Valia, ieși afară acum!

Dându-și seama că ceva nu era în ordine, Valentina se grăbi spre ieșire, dar se opri pentru a saluta doi vecini, Iuri și Taisia. Apoi a văzut o femeie care vindea măhuri de paie și a întrebat-o:

– Cât costă?

Pentru a treia oară, a simțit o atingere pe umăr.

– Valia, ieși afară acum!

Atunci, Valentina a fugit de acolo. Două minute mai târziu, a auzit șuieratul teribil al unui proiectil care zbura pe deasupra ei. Imediat, au urmat alte două proiectile.

Valentina a încremenit îngrozită când a auzit o explozie uriașă venind dinspre centrul orașului. A văzut un nor imens de fum și praf care se ridica deasupra pieței.

Lacrimile au început să îi curgă pe obraji în timp ce alerga spre casă, rugându-se: „Doamne, îți mulțumesc că m-ai salvat! Dar cine sunt eu? De ce m-ai protejat?”

Ulterior, Valentina s-a întors în locul unde fusese piața și a văzut craterele lăsate de explozii. Două cratere se aflau exact în punctele în care stătuse ea uitându-se la porumb și la măhuri și tânjind să cumpeze. Când își amintește de acea zi din anul 1993, Valentina se gândește la versetul din Isaia 43:2, unde Domnul spune: „Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va aprinde.”

„Proiectilul este flacăra care poate arde oamenii, dar Dumnezeu promite: *Eu voi fi cu tine*”, a spus Valentina. „Noi Îi oferim lui Dumnezeu dreptul să ne protejeze prin faptul că umblăm cu El și trăim alături de El. Toată viața noastră a fost o viață de slujire. De ce a venit Hristos în această lume? Să slujească, așa după cum spune Ellen White. Acesta este și scopul vieții noastre – să slujim.”

Secretul pentru un cămin fericit

Andrew McChesney, Adventist Mission

Acasă nu era un loc fericit pentru Hazel Moyo. Tatăl ei obișnuia să bea, iar părinții ei se certau de multe ori. Ei locuiau în Gwanda, un mic orașel din Zimbabwe. Hazel tânjea să aibă o familie fericită.

La 14 ani, Hazel a luat o decizie care a declanșat un lanț de evenimente ce au schimbat pentru totdeauna căminul ei. Ea a început să meargă la biserică. Văzuse alți copii care mergeau către locul unde se țineau întâlnirile de duminică și a vrut să meargă și ea. Așadar, l-a luat de mână pe fratele ei de 9 ani și au plecat.

După terminarea liceului, Hazel a văzut într-un ziar o rubrică în care se făcea publicitate Universității Solusi, o instituție adventistă, situată la aproximativ două ore și jumătate de mers cu autobuzul. A întâlnit două persoane care se ocupau de înscrierea la universitate atunci când acestea au fost în orașul ei, iar tatăl ei a fost de acord să-i plătească taxa de școlarizare. Altor cinci colegi de-ai ei le-a plăcut ideea și s-au înscris împreună cu ea.

La Solusi, Hazel s-a alăturat unui grup vocal și le-a pus acestora multe întrebări despre Sabat. Unul dintre membrii grupului, un pastor tânăr, căsătorit, pe nume Elyght Nyatanga, a anunțat: „Vreau ca această fată să fie fiica mea. În fiecare miercuri, mă voi ruga și voi posti pentru ca ea să Îl cunoască pe Dumnezeu cu adevărat.”

Cinci membri ai grupului au adoptat ideea și, împreună cu Hazel, timp de trei luni, s-au rugat și au postit în fiecare miercuri. Apoi, Universitatea Solusi a avut o săptămână de rugăciune și, cu acea ocazie, Hazel s-a botezat.

Când Hazel a împlinit 23 de ani, Elyght i-a oferit cartea *Solii pentru tineret*, scrisă de Ellen White. Hazel a fost impresionată de sfaturile găsite acolo pentru a avea o familie fericită. Ea voia să aibă o familie fericită.

„Am învățat cum să abordez un părinte furios, cum să rezolv anumite probleme pe care le am cu părinții mei și cum să îmi onorez părinții”, a spus ea.

Paragraful ei preferat este următorul: „Sunt mulți copii care pretind că știu adevărul și care nu le oferă părinților lor respectul și afecțiunea ce li se cuvin, care nu manifestă decât puțină dragoste pentru tată și mamă și eșuează în a-i onora prin îndeplinirea dorințelor lor sau în a căuta să le ușureze teama.” (p. 331)

Bucuria a început să umple casa lui Hazel, în urma aplicării sfaturilor pe care le găsisese în carte.

Apoi, în timpul unei vacanțe, Hazel i-a invitat pe părinții ei să le citească din Biblie și să se roage cu ei înainte de culcare. Ei au fost de acord. În seara următoare, mama a rugat-o pe Hazel să citească din nou din Biblie și să se roage. În curând, familia a început să se închine în fiecare seară și în fiecare dimineață.

Acum Hazel are un cămin fericit și se roagă ca și familia ei să fie botezată.

– Acum suntem o familie fericită, genul de familie pe care mi-am dorit-o dintotdeauna, a spune Hazel.

O parte dintre darurile oferite în Sabatul treisprezece în anul 2015 au mers la Universitatea Solusi pentru a ajuta la dublarea capacității cantinei – de la 500 de la 1 000 de locuri. Vă mulțumim pentru darurile dumneavoastră care ajută școlile adventiste precum Universitatea Solusi să lucreze împreună cu Duhul sfânt și să pregătească familii pentru cer!

12 21 decembrie

Matematica lui Dumnezeu

Andrew McChesney, Adventist Mission

Jannie Bekker un bărbat din Africa de Sud, cu părul blond și ondulat, a fost trimis în capitala Vietnamului cu 2 milioane de dolari la

el și cu misiunea importantă de a crea primul centru de influență al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din zona de sud-est a Asiei.

Bekker s-a străduit foarte mult să găsească un loc potrivit în Hanoi. Prețul cerut pentru un lot vacant depășea 2 milioane de dolari și adesea se apropia de 3 milioane până la 4 milioane de dolari.

Bekker continua să se roage în călătoriile pe care le tot făcea către Hanoi de la sediul din Singapore al Misiunii Asociației Adventiste din Asia de Sud-Est a Bisericii Adventiste, unde lucrează ca secretar al președintelui.

„Nici nu mai știu câte drumuri am făcut spre Vietnam”, a declarat Bekker. „Cred că au fost 15 sau 20.”

Bekker a primit misiunea aceasta după ce, în anul 2014, președintele Bisericii Adventiste, Ted N.C. Wilson, a făcut apel să se construiască un centru comunitar care să servească oamenii din Hanoi. Pastorul Wilson, care a făcut respectivul apel în urma vizitării orașului și a organizării unor întâlniri evanghelistice în Ho Chi Minh, a promis să contribuie la strângerea fondurilor necesare, cu înțelegerea că va contribui cu aceeași sumă pe care urmau să o aducă Diviziunea Pacificul de Sud și Uniunea Asia de Sud. În cele din urmă, Biserica Adventistă mondială a oferit un milion de dolari, iar Diviziunea și Uniunea au dat câte 500.000 de dolari.

Dar Bekker nu putea găsi terenul potrivit. Proprietățile pe care le inspectase costau prea mult sau nu erau localizate unde trebuie. Șansele scădeau din ce în ce mai mult. Apoi, un prieten al unui prieten i-a făcut legătura lui Bekker cu un dezvoltator care deținea un teren pe care era construită o clădire cu șapte etaje. Dezvoltatorul cerea doar 1,8 milioane de dolari pe teren și clădire. În momentul în care a văzut proprietatea, Bekker a știut că era perfectă.

Birocrația și alte probleme au făcut ca finalizarea tranzacției să dureze luni de zile. Un alt cumpărător a intrat pe fir și a oferit o sumă mai mare. Bekker a continuat să se roage și, în cele din urmă, dezvoltatorul a respins noua ofertă, spunând că proiectul adventist urmărea binele comunității, nu să îl îmbogățească pe proprietar.

Bekker a fost plin de bucurie la data de 22 mai 2018, ziua în care pastorul Wilson și alți lideri au inaugurat clădirea cu șapte etaje, care urma să găzduiască o librărie, un magazin de produse alimentare sănătoase, o școală de limbi străine, o școală de muzică, un centru de sănătate, sediul ADRA din Vietnam și săli de întâlnire pentru două biserici.

„Dumnezeu Și-a manifestat puterea într-un mod mult mai minunat decât aș fi visat eu vreodată”, spune Bekker. „El ne-a dat mai mult decât am cerut noi în rugăciune. Lui Îi aducem toată gloria și onoarea!”

13 28 decembrie

Imaginea de ansamblu

Andrew McChesney, adventistmission.org

O familie formată din cinci membri venea aproape în fiecare zi la Centrul Adventist de Ziua a Șaptea din capitala Sudanului, Juba, pentru a cere de mâncare. Peter Fenoy, un medic misionar care conducea micul Spital Adventist de Ziua a Șaptea Munuki, a descoperit că era ceva în neregulă cu această familie.

„Care este problema cu acești oameni? se întreba el. De ce vin în fiecare zi pentru mâncare? Nu pot face nimic pentru ei înșiși?”

Într-o zi, Peter a decis să caute răspunsuri și s-a dus la o familie care locuia în apropiere de acei oameni. Ceea a văzut acolo l-a șocat. Tatăl, mama, cele două fiice și fiul mâncau pe rând. Tatăl și fiul mâncau într-o zi, iar mama și fiicele mâncau în cealaltă zi.

Peter, originar din Argentina, s-a întors la centru și i-a împărtășit descoperirea și soției sale, Natașa, născută în Osetia de Sud, parte a fostei Republici Sovietice Georgia.

„Ne concentrăm doar pe ceea ce facem noi – lucrarea medicală – și uităm că oamenii din jurul nostru au și alte nevoi”, a spus el. „Lucrarea medicală este bună, dar comunitatea aceasta de oameni are nevoie și de altceva: apă curată, alimente, plase de țânțari și recipiente pentru transportul apei.”

După ce s-a rugat, Peter a decis să trimită o solicitare către sediul central ADRA din Statele Unite în care propunea suma de 150 000 de dolari. Nu propusese niciodată înainte vreun proiect, dar ADRA a îmbrățișat ideea și a acoperit cheltuielile.

În scurt timp, Clinica Adventistă de Ziua a Șaptea Munuki a devenit cunoscută sub numele de Proiectul ADRA Juba. Lucrul acesta s-a întâmplat în anul 2005, cu câteva luni înainte ca un acord de pace să pună definitiv capăt unui conflict armat.

Clinica și-a extins serviciile și a început să ofere atât produse alimentare, cât și nealimentare, servicii de igienizare a apei și asistență de urgență. Într-un singur an, finanțarea proiectului a crescut de la 150 000 de dolari la 2 milioane de dolari.

„Am fost surprins”, a declarat Peter. „Mi-am dat seama că, atunci când ne concentrăm pe oameni și căutăm să răspundem nevoilor lor, putem demara proiecte ca acesta care să îi ajute pe cei de lângă noi.”

Viața lui Peter s-a schimbat complet. ADRA l-a trimis la Universitatea Andrews din statul american Michigan pentru a obține o diplomă de master în dezvoltare internațională. Apoi a lucrat pentru o serie de agenții de ajutorare – ADRA, Consiliul Danez pentru Refugiați, World Vision și UNICEF – în Iordania, Liban, Bolivia, Osetia de Sud și Republica Rusă Cecenia.

Dar totul a început de la un lucru mărunț – de la dorința lui de a înțelege de ce acea familie venea să ceară de mâncare în fiecare zi.

„Înainte, toată viața mea se concentra asupra domeniului sănătății. Nu îmi dădeam seama de lucrurile care existau în afara cabinetului de consultații”, a declarat Peter, care avea 39 de ani, într-un interviu acordat Universității Adventiste River Plate, universitate la care a și studiat și care trimite misionari ca el în întreaga lume. „Nu vă concentrați doar asupra a ceea ce aveți și asupra a ceea ce ar trebui să faceți”, a spus Peter. „Încercați să înțelegeți care sunt adevăratele nevoi ale oamenilor și apoi le puteți oferi acestor nevoi un răspuns mai bun, un răspuns care se aseamănă cu slujirea lui Hristos.”